

γαστον μὲ τὴν φαντασίαν ἐξημμένην, τώρα εἶναι γυναῖκα πλέον καὶ σκέπτεται ὠριμώτερον.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείωνε. Ὁ Εὐθυμίδης τὴν ἐδίπλωσε καὶ τὴν ἔρριψε εἰς ἓνα τραπέζι.

— Λοιπὸν ; εἶπε.

— Λοιπὸν ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, ὁ προκομμένος.

— Μά, παιδί μου, παρετήρησεν πατρικῶς ὁ Εὐθυμίδης, δὲν εἶναι φρόνιμον ν' ἀφήσῃς τὸν ἄνδρα σου διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅταν σὲ ἀγαποῦσε σοῦ εἶπε μίαν ψευτιά, ἀθωοτάτην ἄλλως τε.

Ἡ Κορνηλία ἐστέναξε ἀπὸ βάθους καρδίας.

— Ἡ ψευτιά ἐκείνη ἦτον ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸν ἠγάπησα, εἶπε. Τώρα πλέον . . .

— Τώρα πλέον ;

— Τώρα δὲν τὸν ἀγαπῶ. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτὰ φαίνεται ἄλλος ἄνθρωπος εἰς τὰ μάτια μου. Δὲν ἔχει τίποτε νὰ μὲ ἐλκύῃ· νὰ μὲ τραβᾷ· δὲν εἶναι πλέον ὁ Πέτρος ποῦ ἤξευρα, εἶναι ἓνας Πέτρος πεζός, κοινότατος, χωρὶς κανέν ἐνδιαφέρον. Δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ στὰ μάτια μου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ὑπῆρέτης ἐκτύπησε εἰς τὴν θύραν·

— Τί τρέχει ;

— Ὁ κ. Πέτρος ἦλθε.

Ἡ Κορνηλία ἠγέρθη.

— Δὲν εἴμεθα ἐδῶ, εἶπε. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

Καὶ κατέπεσεν εἰς μίαν πολτρούναν.

— ὦ ! γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτός νὰ καταστρέψῃ τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας μου ;

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Ἄχ ! δὲν ξέρεις. Λιλή μου, πόσον ἀνησυχῶ γιὰ τὸν Τάκη. Χθὲς μοῦ ὠμολόγησε καθαρά, πῶς ἂν ἐξακολουθῇ ὁ μπαμπᾶς νὰ ἀρνῆται τὸν γάμο μας, θὰ αὐτοκτονήσῃ !

— ὦ, τὸν καυμένο ! . . . Τόσον πολὺ τὸν ἔπνιξαν τὰ χρέη ;